

בין השימין

מתחמצת השעה, הכית התמוטט והקורה
נתרסקה — לך וחכם —
אולם אותה האפיון השלוח של
אדם שהיה עוררֵאיה לפורענות, אשר
הביטה שואה על אלפי משפחות.
והכריחה את תיהם של מאות אדם,
האפיון הצינית הוּו אינה מעכבת בירי
המהגר שלשמוך את סרי ועמו על
הממשלה העומדת מנגד ואיננה מושיטה
יד תומכת לפוכי הנורל, וכאן נחקקה
בבית בליעתו עצם גרומה ואינה מניחתו
להעלות את גירתו כאשר אזה לבו, הלא
הישוב העברי נזדעזע כילו ופחה את
ידו לעזור ולהושיע. יש איפוא מירוש
יקר:

אולם הציונים הבינו לנצל את
האסון בשביל הפוליטיקה שלהם—
הציוני נתן שטרונים שלח תיכף 5000
לייש לטונת נגיעי־הרעש, הציונים אספו
כסף, לחם ומסבינים את יחסי־הידידות
שלהם לצרבים — — — בסובן, זהו
זיסט פוליטי נכוח סצר הציונים
אשרינו שוכינו למחסאתו של בעל־
האגרת השרוחה במלשתינא לפאריס,
ברט, סופו של פומון שיהא חוזר ונשנה
ומקומו לא נפקד גם כזה:

אולם שאלה חמורה היא אם הנרכות
האלה תכסרנה על החטאים האיס־
סריאלסטיים הנדולים של הציונות...
אכן, שאלה חמורה היא.

דלית

כידוע, היה רעש בארץ ולשמע
האסון נתעוררה היהדות בנולה ועשתה
מה שעשתה. כידוע, רנוו התחיהם אנשי
ה־בונר־בורשה ובלורני ועור — למראה
הסעד והעור שז הנולה היהודית לאי
הנרעשת, והתריעו על עוצם הסכנה הכרוכה
במתן העור ל־ציוניסטישע פראפאנאנדע־
והנה נצטרף למקהלה ה־בונר־כרי־מב־
טאם של היבסקם בפאריס ומפורסם
סכתב מסופרו היושב בחוננו, מחברה
של האגרת הוּו סציץ בפורענות שהתרג־
שה על הארץ ומספר במין אפיון שלוח
עד כרי ציניזם:

לכל הצרות הצרות שהתרגשו
וכאו על מלשתינא — האיטפ־ליזם האנגלי,
הציוניזם, השליחות הרתית — חסרנו
רק את הרעש, אולם רעש לא מתו.
— האדמה, הקדושה־התחילה
פתאם סקפצת, הכתים־התנודרו כאלונות
עם רוח־טועה או כיהודים חרדים
בתפילת שמונה עשרה — — —
השעונים עוסדים ואינם רוצים ללכת,
— — — התושבים מתרוצצים מיטן
שסאלה ומשסאל ימינה, אמא תוספת
כתינקה ורצה אל הים למצוא ספלט
כנחשול הססוער — — — אטו מלתא
זוטרטא היא; הארמה השלוה, השקטה
והכבדה־ככרה משתנעת פתאם ופותחת
בהלולא והנגא פראית־רעננה
— — — רק מעטים מבינים, כי היתה מה
רעידת־אדיסה ועד שננלית החכמה הוּו